

Ана Шнабл: Плима
(Excerpt in Macedonian)

Translated by Ivanka Apostolova Baskar
Contact of the translator: ivankaapostolova@gmail.com

Лицето ѝ беше прекрасно! Потсетуваше на актерката Кира Најтли, само што од неа не жареше ништо швркнато. Имаше кратка коса, така ѝ се истакнуваа зелено кафеените очи, слатка беше, имаше по две дупки на ушите и носеше малечки округли обетки со нејасни мотиви на животни; можеби беа лисици, или животински заби. Иако се враќаше од плажа, Дуња би се обложила дека Душка имаше маскара на трепавиците, благо нацрвени усни, или беше тоа само еден од оние виолетови, засолени остатоци од денот; и жолта сенка на капаците на очите. Нејзината глава, над телото кое е предизвикувачки облечено, но не како во стилот на мама – луцијски, провинциски -, туку дамски, париски – со фармерки во стилот *бермуда* и сино бел, на црти топ, со гол грб -, како да допатувала од некој друг жанр.

„Ти си Драга?“ звучеше медено, како што најчесто звучат дебелиите луѓе.

„Мила моја, не, се вика Дуња, Д-Дуња,“ Катарина се затскри зад увото на ќерка си, и се помести несмасно зад нејзиниот грб.

„Делуваш сецнато Драга“, Душка остана смирена. Како вкопана. За чудо не беше навредливо настроена, нејзиниот отворен израз на лицето, многу повеќе предизвикуваше на дискусија – дискусија за значењето на имињата, за сочноста, за обемноста и лепливост на дуњите на Драга, како и за пристојноста, заобленоста и опуштеноста на Драга. Едвај се воздржа, да не му спушти на девојчето, како што би му дофрлила на некое возрасно лице – колку *шекспировски* од твоја страна, кога зборуваш така! – иако беше несоодветно и безвезно а типично, и поради лековите против бесконечното sluзеење на носот, кога силно захрчи и згора на се’ мрсно се закашла. А всушност сакаше само, ама само да се изнасмее.

По таквата чудесно-непријатна случка, следеше, а што друго освен тишина, *тригратиозна* тишина, мртва тишина. Гостинката гледаше во тлото, мајката

во рамото на ќерката, ќерката во работ на масата, намуртена а *разбирливо* е, дека така Дуња си ја замислуваше, а не знаеше да си објасни зошто? Според неа, би требало дебелките да бидат повеќе просветлени и почувствителни луѓе? Зарем на луѓето во искушение, луѓето со големи стигми, зарем не им е срцето поголемо? Леле, Дуња повторно захрчи и се закашла, мајкооо, ах, колку непријатно.

Потоа јасно наслушна дека со своите сетила мораше нешто да стори, наслушна дека во купатилото тече вода. Според звукот на водата веројатно тоа беше вода од туш кабината, според истрајноста на звукот на капењето – како звучен фон со звукот на неодредено капкање и искапување кое го наслушна и претходно – веројатно Кристијан морал да си ја измие косата. Можеби многу се извалкал, алгите во Порторож, песокот и маслото за сончање, микропластика, туристичкото лигавење и бог знае уште што не; за да темелно човек го испере сето тоа од себе, треба темелно да се избања (и при тоа да внимава да не се инфицира од нешто).

Ништо од тоа, ѝ стана појасно, кога кујнскиот амбиент за некој степен попусти, и повторно ги почувствува проникливите очи на Душа; не му замери кога по нејзиното ненадејно заминување тој прибегна по хигиена. Иако измивањето на минатото со сегашноста самата си го предизвикуваше, иако добро знаеше, дека процесите од минатото ретко ги снемјува, и дека сегашноста е составена од мноштво почетоци, пројавени и различни а застоени од некогаш, а твојата волја прави да не влегуваш во нив и да си ги присвојуваш туѓите почетоци, како што си правела некогаш. Како кнедла, како здив, како божиќна вечера. Постое и ефтини метафори, си замислува како го вика минатото по телефон, истовремено надевајќи се, дека госпоѓата е на горниот спрат, дека не може да се симне долу по телефонот, дека саканите импулси за во странство се заман. Потоа пак кон нови и нови повици, ја гонеше чувството за итност, наслутувањето дека нешто многу битно се случува таму некаде.

...

Мирелица, таа пред да се обиде било што да појасни, замерката на Дуња веќе ја надминуваше. Мирела и нејзиниот брат, нежно, милно, милноста е чувство

на благост, кое што не беше само адолесцентско, *минливо* вљубување.

Мирела - нејзиниот брат – веројатно, исто како нејзиниот татко, како татко ѝ, сомнежите тоа го покажаа - многу возрасно *го сакаше*.

„Ама не бевме пар, не, и никогаш не бевме во врска”, се намршти и некако се ороси, *ејјј?*; но не се вцрви, и нема да се насолзи пред Дуња. „Но Дуња за малку ние двајцата ќе станевме ... само беше прашање на време, инаку ништо не би се случило, ние бевме вљубени, и сите не приметија и знаеа.”

Сите, освен сестрата, а на сестрите, без двоумење, *тоа никогаш не им се допаѓа*. На тинејџерката Мирела, колку да беше напната како ластик, сеуште, немаше суштествено – што?, ниту зборот избран според логика, туку избран според литература – таа немаше никакво суштествено секавање. Сепак го постигна, или според секоја веројатност ревизионистички си создала во главата атмосфера од смеењето (од она детското смеење) на Мирела и Дражен зад затворената врата во собата – но Дражен не смееше да ја заклучува собата, значи тоа би го направила Дуња на Мирела, а кога таа би влегла во собата, би ја запознала, би се сретнале, би се виделе – и во извесна сцена, онака калеидоскопски, со телефонскиот повик – Дражен, свртен кон аголот, со раката на уста и слаткест глас, леплив и сочен како папаја, со глас како за парење, по малку жуборлив глас. Тие двајцата до крајот на неделата се обидуваа да се доближат еден до друг, онака барем на кратко, кога ѝ се нудеа, ѝ се нудеа некакви спомени на некаква состојба и јасно е – оф, стана толку комплицирано -, таа свесност за некакво присуство, и тоа не просторно, не телесно, кое се движи зад затворени врати, туку вид на присутност во животот на Дражен - содржина, која долго време била присутна во неговата свест, и богато го опседнувала и го осветлувала со некаков туѓ и поинаков сјај од оној другите луѓе - како сега додека била во кожната прегратка, сјајот се нудел сам од себе, кон крутата и заморна Мирела - можете ли да си замислите? Да заборавеше една таква личност, би значело дека поради сенсимила марихуаната би имала чешел наместо мозок – значи, хм, братот под притисок на тестостерони, обземен од потреба и нагон, или подостојно кажано, со годините братот се менувал – ма каква информација е тоа? Не можеше да се сети на ништо поопшто и побезначајно? Факинг шит како ли си забегаш со мислите!

Мирелица мораше да го прифати ова, дека има црна дупка во сеќавањето, не! туку нешто подобро – неа ѝ беше испразнета полицата, која што сега – периодов - ја пополнуваше со соодветни психоделични сувенири.

„Долго време ли се дружеа со Дражен?“ - ака галантно приближно за:
„Зошто не знаев за тебе? Зошто не те познавав?“

„Ма знаеш како е тоа,“ како аут оф карактер (*out of character*) – ах, леле, словенечкиот – се прибра со мислите, ерго, раката од дебелото маче ја повлече кон себе, и професионално ја заплетка во нешто друго, „нашето одделение беше големо, бевме триесет, и требаше да се пробиваме низ многумина гадни, за да го најдеме тоа, тоа вистинско злато.“

Уф, Дуња си помисли, и не дека не се сложуваше со тоа за гадните, но дали би можела таквите ставови да ги категоризира како *мабе социјална*?

„Па да, долго време се гледавме, тоа да, но на тинејџерите им треба храброст, иако се однесуваат како светот да е нивни,“ Онака синусоидно, низ нос го кажа ова, и како да пукна меурче во нејзиното грло. „Кога конечно почнавме да си разговаравме, мислам дека тоа се случи на почетокот на втора година, потоа бевме заедно до зима, да, зима беше,“ рече синусоидно надолу, па се сврте како маѓепсана, и потоа оп! кон мачорот, кој сиротиот штотуку се опушташе предејќи.

„Дуња, ние бевме неразделни,“, и јадното чувство повторно доползе во нејзината прегратка, како да изгледаше згрзоено, Мирела не се деконцентрира. Го гњавеше мачето како да е маслинка, а тоа што му го правеше на малечкото животинче не беше ништо друго туку одраз на нежност. Внимателна е со животинчето, му дава љубов. Се обидуваше од тие движења на Мирела, упатени кон животинчето, да ги разбере и нејзините други емотивни постапки. За ваквиот вид на појава, постои и клинички термин, но Дуња не можеше да сети на него – значи така се заведувале Сцила и Харибда под дејство на нејзината марихуана.

...

„Душка што сакаше да кажеш со тоа дека Кристијан е *чуден*?”

Девојчето се изнасмеа и со пластично лажиче исцрта фигура, ах, алпска ливада, потоа си го дојаде колачето. Повторно се изнасмеа, и уште трипати. „Ајде ма”, ја погледна со сочувство, онака како што луѓето сме научени да гледаме во овците,” навистина си крута како некоја *Драга*. Приказната за слабеење сосема те обзеде?”

„Душка,” - уф, штета, што не ја слушате, има редок достоинствен, возрасен глас, заострен од ладниот крем – „не знам како сето тоа ѝ изгледа на мајка ти, но мене ми е дискутабилно, тоа што Кристијан те навел на слабеење, многу си млада за диети, и не треба да се преоптоваруваш со тоа како те доживуваат другите, мислам, со тоа - како те гледаат *мочињата*.”

Душка удираше со лажичката по алпската фигура, така што фигурата се претвори во прекмурска, панонска. „Драга,” – штета што не можете да ги видите саркастичните и тоа прекумерно саркастичните збрчкувања на Душка – „Кристијан не ме убедил на ништо во врска со мојата тежина, ми нема ништо кажано, капираш ли, јас не се чувствувам добро, дали ме разбираш? Јас. Не се кријам, тоа не, бидејќи не сум таков тип, но сакам да се чувствувам подобро. И не станува збор само за чувство, туку станува збор за изглед, види, не сакам да имам толку осетлив однос до храната.”

„Душка,” – возрасен, потребата да се стане возрасен, уау, која луда автономија! - „очигледно станува збор за тоа дека немал потреба ништо да каже, бидејќи и бездруго си го осетила притисокот, бидејќи си почувствувала како те гледаат-„Ах, срање, тоа не е баш добро промислен пресврт, мала несреќа! Вообразеноста на лицето на Душка - во нејзините очи се изгасна како факинг свеќа! Канчето со Прекмурје, кое се претвараше во Мура, на смешен начин го остави на тлото – да се заскрнам, ама друг пат нема да прислушкувам? – и онака борбено, а не како обично девојче, си ги прекрсти рацете над градите.

„Навистина си напорна, изгледа дека ти имаш проблем со мојата *биф* дебелина, се сеќавам како ти буљеше во мене, оној пат,” имитираше животно што пасе, „па сега продаваш приказни за мене и Кристијан, за да малку си ја испереш совеста. Абре ајде, колку си типична.”

Мура , мња, опса, Рижана, сега и сладоледите, во главата на Големата истражувачка, одеднаш остана само оваа курчева река. Загадена вода. Незгодни вртлози. Дали Душка беше во право? Секако дека не! Дали Дуња беше во право? Секако, о да! Како тогаш би била Душка во право? Онака специфично, партикуларно, во актуелниот пример или како би било најсоодветно да се каже – делумно?, а речното корито сврте во инаков правец; глобално - Дуња беше во право – ама, звучеше непријатно - , значи делумно таа беше во право! О да, цагореше по тоа камењата или по скалите на признанието, си ја переше Д-душата, иако тоа не значеше многу, не значеше дека нејзината критика не беше поврзана со вистината, ама, па што, со правдата! Или со...? Дали мотивацијата беше битна? Дали во неа остана нешто или падна на се'? Кога станува збор за критичноста, таа би требало да има и добро и храбро и воспитано, факинг чисто срце? Критиката треба прво да ја впери кон себе, нели? Да си даде курчев автогол? А ако не? Што? – ќе ја гони феминистичкиот Интерпол?